

Keiko Fujii, buddhalainen nunna

Totuuden etsintää

- Peruskoulun yläasteen viimeiselle luokalle asti olin tyttö, jolle urheilu oli kaikki kaikessa, enkä ollut sairastanut päivääkään. Joka päivä pimeään tuloon saakka pelasin koulun lentopallojoukkueessa. Mutta yhdeksännellä luokalla aluksi vähäiseltä vaikuttanut sairaus pakotti minut kolmeksi kuukaudeksi vuodelepoon. Silloin ensi kertaa elämässäni aloin lueskella kirjoja ja ajatella asioita kaikessa rauhassa, kertoo Keiko Fujii.

Juuri tuolloin naapurustostamme kuoli eräs vanhus ja hautajaiset suoritettiin tavan mukaisin buddhalaisin menoin. Mutta kun jo seuraavana päivänä aikuiset käyttäytyivät ikään kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan, järkytyin sisimmässäni. Kaikki alkoi tuntua aivan turhalta. Mitä elämä oikein on, entä sitten kuolema? Jos kuolema on kaiken loppu, niin eikö ihmisen elämä ole täysin tarkoituksetonta? Mitä kuoleman jälkeen tapahtuu? Tällaiset kysymykset pulppusivat esiin, ja siitä lähtien aloin etsiä totuutta ja Jumalaa.

Päästyäni 18-vuotiaana yliopistoon minulla oli tilaisuus osallistua englanninkieliseen raamattupiiriin, mutta tuohon aikaan buddhalaisuus kiehtoi minua enemmän, koska sen mukaan me itse voimme päästä buddhiksi. - Buddha on ihminen, joka tajuaa maailmankaikkeuden totuuden ja on päässyt "valaistuun" olotilaan. - Kristinuskossa sitä vastoin me jääme ikuisesti Jumalan palvelijoiksi emmekä pääse koskaan samanveroisiksi Jumalan kanssa. Minusta oli vastenmielistä tyytyä sellaiseen asemaan. Halusin toden teolla päästä tuntemaan ja tutkimaan totuuden syvyydet ja tulla valaistuksi. Kun nyt ajattelen silloista tilaani, en voi olla ihmettelemättä, miten huonosti tunsin omat rajoitukseni ja kuinka ylpeä olin. Oli miten oli, etsin käsiini ja luin monenlaisia buddhalaisia kirjoja.

22-vuotiaana aloitin normaalien yliopisto-opintojeni ohessa erään Kioton buddhalaisen yliopiston etäisopiskelukurssin. Mutta kirjoituspöydän ääressä suoritetuilla opinnoilla ei tietenkään voi saavuttaa todellista uskoa. Ajattelin, että uskonto ei ole filosofista pohdiskelua, vaan käytännön elämistä, ja että usko ja pelkkä tiedollinen ymmärtäminen eivät ole yksi ja sama asia. Niinpä lopulta, kolme vuotta sen jälkeen kun olin valmistunut lääkäriksi, menin Kiotossa sijaitsevaan buddhalaisia nunnia kouluttavaan oppilaitokseen, jossa olin jo siihen mennessä kesälomien aikana vierailut. Annoin leikata tukkani pois ja vihkiydyin buddhalaiseksi nunnaksi.

Saapuessani Kiotoon kyseisen vuoden joulukuussa minulla ei ollut mukanaani yhtään rahaa eikä liioin päällystakkia. Oli jo myöhäinen ilta ja olisi ollut ikävä herättää koulun väkeä niin myöhään, siksi odottelin aamuun asti läheisellä aukiolla lämmitellen hyisiä jäseniäni hyppimällä ja pomppimalla. Tämä tapahtuma on minulle yhä nuoruuteni arvokkaimpia muistoja.

Niin sitten jatkuivat nunnan opintoni, joiden oli määrä johtaa valaistuskokemukseen. Kävin toisaalta buddhalaisen yliopiston erikoiskursseilla ja toisaalta omistauduin uskonnollisiin harjoituksiin, joissa kirjaimellisesti veri tihkui käsistä ja jaloista. Elin äärimmäisessä köyhyydessä nunnakoulun asuntolassa.

En pitänyt ylläni yhtä kaunista ja eleganttia buddhalaista kaapua kuin nunnat yleensä, tyydyin täysin nukkavieruun pukuun ja mitättömiin aterioihin. Koska olin välittömässä oppilassuhteessa koulun johtajaopettajaan, suoritin hänelle henkilökohtaista palvelusta joka päivä valojen sammumiseen asti. Vasta kun kaikki muut olivat asettuneet nukkumaan, minulla oli omaa aikaa. Valmistuttuani ylemmäksi kandidaatiksi suoritin uskonnolliset harjoitukset, joilla sain buddhalaista pappia vastaavan pätevyyden. Pian sen jälkeen minua pyydettiin nunnakoulun asuntolan valvojaksi ja opettajaksi, ja otin tehtävät vastaan.

Kun oli kulunut muutama kuukausi opetustehtäviin ryhtymisestäni, suuntasin tutkivan katseeni oman sydämeni syvyyksiin. Kauhistuini tilaani.

Vaadin itseltäni vastauksia kysymyksiini:

Mihin sinä oikein uskot? Totuuteenko? Oletko saavuttanut sielun rauhan ja valaistuksen? Löysin itsestäni vain sisimmän, joka ei uskonut mihinkään. Sisäisestä valaistuskokemuksesta ei ollut tietoaakaan, sen sijaan tajusin, miten olen edelleen rauhattomuuden vallassa. Ainoaksi tyydytyksekseni osoittautuivat mielettömät askeettiset uskonnolliset harjoitukseni, ohjeiden ja käskyjen noudattamiseni ja arvokas käyttäytymiseni. Vain ulkonainen käytökseni oli muuttunut, sydämeni sisin oli täysin entinen, muuttumaton.

Viime päivinä olen lueskellut erästä Martti Lutherin elämäkertaa. Siinä on tuolloinen sydämeni tila kuvattu täsmälleen, joten lainaan kirjaa hiukan:

"Hän (Luther) noudatti kaikkia luostarin sääntöjä iloiten. Hän suoritti uskollisesti ja kokosydämisesti hengelliset harjoitukset, yövalvomiset ja paastot. Mutta ei Raamatun tutkiminen eivätkä luostarin monet hartausmenot voineet antaa hänelle rauhaa, jota hän niin voimakkaasti tavoitteli. Ei mitään siitä, mitä hän kiihkeästi odotti, tapahtunut. Luostarilupaukset eivät muuttaneet häntä uudeksi ihmiseksi ... 'Luostariaikanani minä näytin nykyistä paljon pyhemmältä, mutta vain ulkonaisesti. Rukoilin, rukoilin öitä läpeensä, pidättäydyin haluistani ja kuritin ruumistani. Mutta sisimpäni oli kaaoksessa ja murheen murtama'."

Tämä oli Lutherin sydämen tila ennen uskonpuhdistusta.

Kaikesta tästä minulle valkeni, että vaikka Buddha olikin merkittävä henkilö, hän oli kuitenkin vain ihminen eikä missään tapauksessa jumala eikä liioin maailmankaikkeuden totuus. Vielä vähemmän hän oli ylimaallinen olento. Tämän tajuttuani luovuin luostarielämästä ja palasin alkuperäiseen lääkärin työhöni. Myöhemmin menin naimisiin ja minulle syntyi kaksi lasta.

Jumalan kaitselmukseni

Ajatellessani nyt menneisyyttäni näen, miten Jumala alkoi tehdä minun pelastamiseksi monenlaisia todella käytännöllisiä valmisteluja. Rakensimme omakotitalon, ja täsmälleen vuotta myöhemmin, vuoden 1978 huhtikuussa, talomme aivan naapuriin rakennettiin kirkko. Minua pyydettiin mukaan kirkon vihkiäisiin. Vuotta myöhemmin Jumala johti minut lähetyssaarnaaja Longin pitämään englanninkieliseen raamattupiiriin ja silloin tällöin osallistuin myös jumalanpalveluksiin. Vaikka silloin en vielä päässytäkään eroon jatkuvasta ulkopuolisen sivustakatsojan asenteestani, Jumala

kuitenkin synnytti lähetin ja pastorin julistuksesta minussa vaikutelman, että kyseessä oli todella vilpittön ja innokas seurakunta. Usko oli elävää, Jumalan läsnäolosta iloittiin ja kristityt olivat rukouksen ihmisiä.

Näin kului kaksi vuotta kirkon valmistumisesta, kunnes keväällä 1981 yllättäen jalkani murtui. Se pantiin kipsiin ja jouduin turvautumaan kainalosauvoihin. Ennen sitäkin kohtalooni puoliksi alistuen olin ihmetelty mieheni vähäistä rakkautta minua ja lapsiamme kohtaan, mutta olin uskonut, että hän auttaisi, jos tulisin sairaaksi tai jos todella tarvitsisin hänen apuaan. Mutta petyin odotuksissani. Hän vähät välitti minusta. - Voidaanko enää puhua avioliitosta, jos silloinkaan kun on todella vaikeaa, ei saa puolisoltaan edes yhtä lohduttavaa sanaa? -Vuosien aikana kasaantunut tyytymättömyys purkautui esiin ja aloin tosissani hautoa avioeroa. Luunmurtuman hoidon verukkeella siirryin naapurustossa asuvien vanhempieni kotiin molemmat lapset mukana. Ihmeekseni vanhempani ja veljeni vaimoineen antoivat hyväksymisensä eroaikeilleni. Mieheni vastusti tietysti ankarasti ajatusta.

En uskonut silloin vielä Jumalaan, mutta ahdistusteni keskellä rukoilin Häntä kerta toisensa jälkeen. "Jumala, mitä minun pitäisi tehdä? Mikä on oikea tie eteenpäin? Neuvo minua!" Mutta en saanut mitään vastausta. Se on aivan ymmärrettävää, koska vielä silloin uskoin, että syy oli kokonaan miehessäni, ja jos minussa olisi jotain vikaa ollutkin, sitä olisi vain 5-10 %. Miten sellaiseen ylpeään ja nöyryttömään sydämeen olisikaan voinut kuulua Jumalan ääni? Loppujen lopuksi päätelin, ettei Jumalaa ole olemassa, tai vaikka olisikin, minulla ei ollut mitään tekemistä Hänen kanssaan, ja käänsin selkäni Hänelle. Lopetin kirkossa käyntinikin.

Painiskeltuani pitkään ongelmani kanssa tein lopulta ratkaisun jättää avioeroaiheet sikseen, koska en voinut kestää ajatusta, että pakottaisin lapseni elämään isättöminä. Päätin, etten enää milloinkaan ajattelisi avioeroa, mitä ikinä tapahtuisikin. Mutta toisaalta päätin luopua kaikista odotuksista mieheeni nähden, etten joutuisi pettymäänkään. Tekisin vain velvollisuuteni vaimona ja perheenäitinä. Pian sen jälkeen palasin kotiin lasten kanssa kuukausien poissaolon jälkeen. Mieheni otti meidät tietenkin iloiten vastaan. Tunsin eräänlaista tyydytystä, kun olin pystynyt täysin itse ilman Jumalan apua ratkaisemaan tämän ongelman. Mutta pian sain kipeästi kokea, että tämä ratkaisu ei ollut todellinen ja itsetyytyväisyyteni oli perusteetonta.

Vuoden 1982 helmikuussa mieheni joutui sairaalaan toista tai kolmatta kertaa elämässään. Jatkaen normaalia työssäkäyntiäni kävin mahdollisimman usein häntä katsomassa ja hoitamassa. Mutta joka kerta sairaalaan lähtiessäni hiipi sieluni syvyyksistä esiin tunne: "En millään haluaisi lähteä, mutta on pakko". Itse sairaalassa tunne unohtui ja pystyin hoitamaan häntä, kuten vaimon kuuluukin, mutta sydämessäni en ollut antanut hänelle anteeksi. Kotona pystyin jotenkin pakottamaan itseni äidin ja vaimon rooliin, mutta kodin ulkopuolella kuten sairaalassa minusta tuntui sietämättömän inhottavalta olla mieheni vaimo.

"Tämä ei käy päinsä, minun on muutettava sydämeni", ajattelin. Kärsimättömästi yritin muuttaa itseäni, mutta mitä enemmän yritin, sitä ulkokultaisemmaksi käytökseni muuttui. Vastenmielisyydestäni huolimatta onnistuin kyllä käyttäytymään ulkoisesti hyvin, mutta vastahakoisuuttani ja inhoani en kyennyt muuttamaan miksiäkään, Sydämeni tila murehdutti minua syvästi. Rukoilin jälleen Jumalaa, mutta en odottanutkaan vastausta. - Merkillistä kyllä tuolloin ei mieleenikään juolahtanut etsiä

apua buddhalaisuudesta. Ehkä se johtui siitä, että tiesin buddhalaisuudesta ehkä löytyvän valaistuksen, mutta ei pelastusta. Lopulta aloin alistua tilanteeseen.

"Minun on kuolemaani asti oltava teeskentelijä, koska kaikki yritykseni muuttaa sisintäni ovat valuneet hiekkaan. Tämä on surullista, mutta minkä sille mahdan. Tosiasioiden edessä on pakko alistua". Vaikka näin aloin alistua kohtalooni, sisimmästäni nousi jatkuva huokaus:

"Eikö todellakaan ole mitään apua. Kunpa tästä olisi pelastus!"

Ihmeellinen voima

Juuri silloin pidettiin kirkon vihkimisen kolmivuotismuistoksi evankelioimispäivät. Minäkin sain kutsun mukaan. Sisimmässäni heräsi toisaalta halu osallistua, mutta sitä vastaan nousi ajatus, että eihän minulla ollut mitään tekemistä Jumalan kanssa. Huhtikuun 22. päivänä oli evankelioimispäivien ensimmäinen iltakokous. Työstä palatessani huomasin, että naapurissamme sijaitseva kirkko oli kirkkaasti valaistu ja ulko-oven edessä seisoi kaksi minulle kasvoiltaan tuttua rouvaa. Minulla ei ollut aikomustakaan osallistua kokoukseen, joten harmitellen jäin hetkeksi auton sisään odottamaan, että he menisivät sisälle kirkkoon. Mutta mikä vielä pahempaa, kirkon pastori Komiyamakin tuli ulos ja jäi etuoven luo odottelemaan. Vaikka kello lähestyi kokouksen aloitushetkeä, heillä ei näyttänyt olevan aikomustakaan mennä sisälle. En voinut enää viivyttää autossa, joten päätin vain tervehtiä ja astua sisään kotiini. Yritin tervehtiä mahdollisimman huomaamattomasti:

"Hyvää iltaa."

Pastori vastasi: "Hyvää iltaa, miten jaksatte?"

Autosta noustessani olin ajatellut mennä suoraan oikealle kotiportillemme, mutta kuin jonkin voiman vetämänä astuin vasemmalle pastori Komiyaman eteen. Aloin odottamatta purkaa sydäntäni hänelle, niin että itsekkin sitä hämmästyin:

"Pastori, minulla on ollut hyvin raskas ja vaikea vuosi. Viime vuoden huhtikuussa taitoin jalkani, elokuusta lähtien mieheni oli kolme kuukautta sairaalassa, syyskuussa veljelläni oli aivoverenvuoto ja hän joutui sairaalaan, lokakuussa poikani jalka katkesi, joulukuussa tyttärenti jalkaan tuli paha murtuma eikä hän päässyt kävelemään, ja kaiken lisäksi maaliskuussa isäni sairastui ja joutui sairaalaan, ja äitinikin loukkasi itsensä niin, että joutui ensi kertaa elämässään ommeltavaksi. Mutta pahinta on, että avioliittomme on joutunut syvään kriisiin. Ties kuinka monta kertaa olen ajatellut tulla keskustelemaan teidän kanssanne, mutta Te olisitte kuitenkin kehottanut minua jättämään avioeroajatukset ja rukoilemaan Jumalaa, joten olen rukoillut itsekseni Jumalaa."

Pastori kuunteli silmät kyynelissä:

"Niinkö? Olen kovin pahoillani, etten ole tiennyt tästä mitään, vaikka olemmekin naapureita." (Hän hoitaa kirkkoa naapurissamme pääkirkkonsa kappeliseurakuntana. Pääkirkko, jossa hän asuu, sijaitsee 15 km päässä.)

"Kirkon vihkimisestä lähtien kuluneitten kolmen vuoden aikana olen rukoillut joka päivä puolestanne, mutta en tiennyt, että Teillä on ollut näin raskasta. Olen todella pahoillani." Samalla hän kumarsi nöyrästi. Minua liikuttivat suuresti hänen kyyneleensä ja se, että hän pyysi minulta anteeksi. Hän jatkoi: "Tänä iltana puhuu eräs suurenmoinen julistaja. Tulkaa kuulemaan häntä, jos vain suinkin voitte." Ja näin Jumala johti minut kokoukseen aivan yllättäen.

Puhuja oli pastori Eiichi Ito Shikokulta. Hän kertoi, miten hän oli tullut uskoon ja pelastunut. Hänen avoimuutensa ja vilpittömyytensä tekivät minuun voimakkaan vaikutuksen, mutta sinäkin iltana säilytin yhä sivustakatsojan roolini.

Toisena iltana päätin olla osallistumatta kokoukseen. Miehenihän oli sairaalassa ja oli liikaa vaadittu lapsilta jättää heidät kahdeksi illaksi peräkkäin yksin kotiin. Sitä paitsi enhän ollut edes kristitty. Mutta kuinka ollakaan, sinä iltapäivänä poikkesin kirjakauppaan ja törmäsin ensi kertaa yli vuoteen Peacen lähetyssaarnaajapariskuntaan. He olivat opettaneet englannin kielen seminaarissa, johon olin osallistunut. Vaihdettuamme muutaman sanan rouva kysyi minulta englanniksi:

"Miten olette jaksanut sitten viime tapaamisemme?"

Sillä hetkellä kasvojeni edestä häipyi rouvan hahmo ja tunsin, kuinka itse Jumala rakkaudessaan kysyi minulta:

"Mitä sinä oikein epäröit siinä? Kuinka kauan hapanoit eksyksissä? Etkö näe, miten ojentan sinulle käsiäni?" Tulin hyvin surulliseksi ja vastasin:

"En voi vastata kysymykseenne." Sitten hätkähdin ja huomasin, miten lähettipariskunta Peace katseli minua alakuloisesti ja tuntojani aavistellen. Pian erosimme toisistamme. Jälkikäteen kuulin, että rouva Peace palasi siltä paikalta läheiseen teologiseen seminaariin ja pyysi opiskelijoita rukoilemaan yhdessä minun puolestani. Sinä iltana pyysin naapurustossa asuvaa äitiäni huolehtimaan lapsistani ja lähdin taas kokoukseen aivan kuin se olisi ollut maailman luonnollisin asia.

Illan puheessaan pastori Ito kertoi, miten hän oli saanut ihmeellisen Jumalan rauhan laulaessaan virttä merellä uppoamisillaan olleessa laivassa. Puhetta kuunnelllessani minussa syttyi halu saada itsellenikin todellinen rauha Jumalalta. Jos sen saisi uskomalla Jeesukseen, niin minäkin haluaisin uskoa. Minusta tuntui aivan siltä kuin sieluani olisi ravisteltu väkevästi. Ensimmäistä kertaa kuuntelin julistusta sydän avoinna ilman sivustakatsojan roolia.

Lopuksi pastori Ito pyysi niitä, jotka tahtoivat uskoa Jeesukseen, nostamaan kätensä sen merkiksi. Sillä hetkellä minusta tuntui kuin sisimpäni olisi pakahtunut ajatusteni ristipaineessa ja kuin koko kehoni veri olisi pakkautunut päähäni. - Miten ihmiset tulisivatkaan halveksimaan ja ivaamaan minua sanoen: "Ennen sitä oltiin täysin palkein buddhalaista ja nyt kristittyä ..." - Entä miten minä kristittynä menettelisin, kun vanha isäni kuolisi ja hautajaiset pidettäisiin buddhalaiseen tapaan? Toinen toisensa jälkeen pelon aiheet vyöryivät ylitseni. Toisaalta kyllä olisin tahtonut nostaa käteni, mutta toisaalta löivät vastaan ajatukset siitä, miten hankalaksi asiat menisivät. Tämä ristiriita oli halkaista pääni. Ja käsi jäi lopulta nostamatta.

Kokous päättyi ja ihmiset alkoivat palailla koteihinsa. Olin hyvin pettynyt ja yritin kestää kalvavaa tyhjyyden tuntoa sisimmässäni. Nousin istuimelta mennäkseni kotiin. Mutta juuri sillä hetkellä kaikki ajatukset, jotka olivat hämmentäneet mieltäni, katosivat ja merkillisen voiman vaikutuksesta nostin käteni pastori Komiyaman suuntaan. Hän tuli, istuutui viereeni ja rukoili hartaan rukouksen puolestani. Myös pastori Ito rukoili puolestani.

Sillä hetkellä en vielä saanut varmuutta siitä, että olin Jeesuksessa pelastettu, enkä rauhaa sydämeeni. Pikemminkin tulin levottomaksi kuunnelllessani pastori Itoon rukousta. Olinhan nostanut käteni ilmaistakseni, että haluaisin uskoa, enkä ilmoittaakseni, että jo uskoisin, mutta hän kiitti rukouksessa siitä, että olin tullut uskoon.

Mitä tekisin, jos seuraavana päivänä herätessäni tämä haluni olisi haihtunut. Silloinhan saisin aivan uuden huolen aiheen, minusta tulisi valehtelija Jumalan edessä enkä sitä todellakaan tahtonut.

Mutta seuraavana päivänä minulle tuli aivan selväksi, että olin päässyt osalliseksi täydestä pelastuksesta. Minulla oli vapaapäivä töistä, joten heti aamusta tein valmisteluja lähteäkseen mieheni luo sairaalaan. Nousin autoon ja juuri kun olin käynnistämässä moottoria, huomasiin yllättäen, että nyt lähtö ei tuntunutkaan inhottavalta eikä ikävältä velvollisuudelta. Niin kovasti kuin olinkin ponnistellut päästäkseni eroon tuosta tunteesta, yritykseni olivat epäonnistuneet täysin, mutta nyt aivan tietämättäni ja aivan ilman ponnistuksia sydämeni oli muuttunut. Tajutessani sen minut valtasi syvä rauha ja kyynelien kastelivat poskeni. Sellaista lämmintä ja pehmeää rauhaa en ollut milloinkaan aikaisemmin kokenut. Näin sain tuntea Jumalan läsnäoloa ja Jeesuksen ihmeellisen pelastuksen.

Jumala oli ajanut minut umpikujaan, jossa näin omien voimieni rajat, ja lopulta antautuneena huusin:

"Pelasta minut! Haluan uskoa Jeesukseen!"

Muuta ei enää tarvittu. Herra armahti minua ja vastasi:

"Tässä olen!" Sain nähdä, että Jumalan läsnäolo on todellisuutta ja että Jeesus lunasti minut ristillä, nousi kuolleista, elää nyt ja on pelastanut minut pimeydestä. Tajusin myös, että uskonnolliset harjoitukseni ja ponnistukseni eivät olleet vähääkään auttaneet minua Jumalan tuntemiseen. Kun Jumala ilmoitti itsensä minulle sanoen, "Tässä minä olen", kysymys oli kokonaan Jumalan puolelta annetusta yksipuolisesta armosta.

Siitä lähtien en ole voinut olla kiittämättä päivittäin Herran laupeutta. Nytkin sydämeni liikuttuu ajatellessani, että kaikki, mitä minulla on, on yksin Herran armoa.

Herran apu

Niin paljon kuin ennen uskonratkaisuani olinkin pelännyt, miten ihmiset halveksisivat minua, entistä kovin innokasta buddhalaisuuden tutkijaa, asiat kääntyivätkin aivan päinvastaisiksi.

Kokouksen jälkeisenä päivänä lähdin kaupungille äitini kanssa. Äitini kysyi, oliko edellisen illan kokouksen puhe ollut hyvä, koska hänen mielestään olin jotenkin muuttunut. Palattuamme kotiin kerroin hänelle kaiken. Hän tiesi entuudestaan kyllin hyvin ahdistukseni ja ongelmani. Kun hän kuuli, että Herra oli antanut minulle rauhan, hän silmät kyynelissä tarttui käteeni ja ilmaisi ilonsa asian johdosta.

Menin sitten veljeni ja hänen vaimonsa luo, jotka asuvat talomme yläkerrassa, ja kerroin heille, mitä minulle oli tapahtunut. Äitini tavoin hekin ilahtuivat kuulemastaan. Eivätkä lääkäriystävänä ja työpaikkani sairaanhoitajatkaan osoittaneet halveksuntaa, päinvastoin moneen heistä uskoontuloni teki niin syvän vaikutuksen, että he alkoivat heti lukea Raamattua.

Kristittyjen yhteinen todistus on, että ne perheen jäsenet ja ystävät, jotka todella heitä rakastavat, tulevat ennemmin tai myöhemmin Herran hyväksi näkemänä ajankohtana pelastuksesta osallisiksi saatuaan nähdä, miten Jeesus Kristus vapauttaa synnistä, antaa vapauden, rauhan ja voiman uskovalle. Sillä Herra itse lupaa:

"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi." (Apt. 16:31).

Jeesus on katsonut armossaan minun ympärilläni olevien ihmisten puoleen ja on jo nyt näin pian täyttänyt tuon lupauksensa tyttäreni, äitini, tätini, poikani, mieheni ja monen ystäväni elämässä.

En neuvotellut kenenkään kanssa kasteelle menosta. Ajattelin, ettei kaste ole asia, josta päätetään perheen suostumuksen tai kiellon mukaan. Jeesus käskee uskomaan ja ottamaan kasteen, ja halusin olla kuuliainen Hänelle.

Kasteopetus- ja valmistautumisjakson viimeisenä päivänä tunnustin pastorin läsnä ollessa ääneen Herralle kaikki ne syntini, jotka muistin kymmenvuotiaasta siihen päivään asti. Tunnustin, että olin ollut buddhalainen nunna, rakkaudeton miestäni kohtaan jne. Kertoessani sitä itkin kuin lapsi. Lopuksi pastori pani molemmat käteni päälle ja julisti minulle: "Sinun syntisi on annettu anteeksi", (Mk 15). Kun poistuoin kirkosta koko olemus keventyneenä ja omatunto synnistä vapaana, kiitin sydämestäni Herraa.

Kastepäivänä otin kirkkoon mukaani vain yläastetta käyvän tyttäreni. Kasteen saatuani ja kirkosta palattuani kerroin siitä vanhemmilleni, veljeni perheelle ja ystäville. Mieheni oli silloin sairaalassa neljän hengen huoneessa, eikä sellainen ole paras paikka tärkeän asian kertomiseen. Heti kasteen saatuani menin hänen luokseen ja vein hänelle Raamatun. Kun mieheni kysyi, kävinkö kirkossa, kerroin hänelle vain, että kävin usein. Niin jatkoin rukoilemista vakuuttuneena siitä, että Jumala, joka parhaana mahdollisena ajankohtana ja parhaalla mahdollisella tavalla tekee kaikkein parasta, valitsisi parhaan ajan myös uskoontulostani kertomiseen. Ja juuri niin Jumala teki.

Elokuussa *obon* -juhlan aikoihin (vuoden toiseksi tärkein buddhalainen juhla Japanissa) päästettiin mieheni ensimmäisen kerran puoleen vuoteen kotilomalle sairaalasta. Juteltuaan jonkin aikaa lasten kanssa hän meni omaan huoneeseensa yläkertaan. Noustessani yhdessä hänen kanssaan portaita rukoilin hartaasti. Silloin tajusin hetken tulleen ja sanoin:

"Kuule, minulla olisi tärkeää kerrottavaa sinulle." Mieheni hätkähti, vakavoitui ja sanoi:

"No, kerro." Niin sitten kerroin hänelle kaiken uskostani Jeesukseen Kristukseen ja vastenmielisyydestä, jota olin siihen asti tuntenut häntä kohtaan, ja uskoontulon tuottamasta ilosta. Hänen päänsä vajosi vähitellen alemmaksi ja lopulta kyyneleet kastelivat hänen poskensa. Sitten hän sanoi vain:

"Anna anteeksi, Keiko." Minäkin aloin kyynelehtiä ja vakuutin:

"Päinvastoin, minähän saan kiittää sinua siitä, että sinun avullasi olen löytänyt Jumalan." Mieheni nousi tuolista ja lähestyi minua ja itki:

"Kiitos, Keiko." Minä kiitin ääneen Jumalaa ja syleilimme toisiamme. Silloin ymmärsin, ettei mieheni ollut valinnut minua enkä minä häntä, vaan itse Jumala oli asettanut meidät yhteen, mieheksi ja vaimoksi. Olin pelännyt, että mieheni kuuntelisi puhettani puolipilkallisesti ja että hän suuttuisi, kun en ollut neuvotellut hänen kanssaan ennen kasteelle menoa. Mutta niin kuin Herra on sanassaan luvannut, että "kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat", niin Hän myös täytti lupauksensa suurenmoisella tavalla elämässämme. Siitä lähtien mieheni alkoi lueskella Raamattua, ja päästyään sairaalasta puoli vuotta myöhemmin, hän alkoi lukea ruokarukouksen minun ja lasten kanssa.

Kun olimme kasteeni jälkeen tulleet kirkosta ja asettuneet ruokapöytään, sanoin yhdeksänvuotiaalle pojalleni:

"Tänä aamuna minut kastettiin ja minusta tuli kristitty. Kun kristityt aloittavat aterian, he rukoilevat ruokarukouksen. Tästä lähtien mekin aterialle käydessämme rukoilemme yhdessä." Hän nyökkäsi ja pani heti kätensä ristiin. Niin me sitten kolmissin, minä ja lapset (mieheni oli silloin vielä sairaalassa), rukoilimme ensi kertaa Jeesuksen pyhässä nimessä. Illalla ennen nukkumaanmenoa poikani sanoi yhtäkkiä:

"Kun kerran äidistä on tullut kristitty, niin minäkin haluan tulla sellaiseksi. Sehän on hyvä asia, eikö olekin, äiti? Ja sitten kerromme Jeesuksesta niille, jotka eivät vielä Hänestä tiedä." Hämmästyin todella hänen sanojaan ja vakavoiduin. Ymmärsin, ettei voinut olla kysymys muusta kuin Pyhän Hengen työstä, kun hän sanoi niin osallistuttuaan vain muutamia kertoja pyhäkouluun vuotta aikaisemmin. Siitä illasta lähtien hän alkoi rukoilla säännöllisesti.

Neljä kuukautta myöhemmin menin yhdessä peruskoulun kahdeksaluokkalaisten tyttäreni kanssa erääseen hengelliseen kokoukseen. Kokouksessa hän tunnusti syntinsä ja uskoi Jeesukseen. En itse osannut odottaa mitään senkaltaista ja silmät suurina ihmettelin ja kiitin armollista Jumalaa, joka näin johti tyttäreni kääntymykseen.

Lähetyssaarnaaja Peacen rouvan kehotuksesta rupesin päivittäin tutkimaan tyttäreni kanssa Luukkaan evankeliumia. Kun tyttäreni luki kohtaa: "... tämä Enoksen, tämä Seetin, Tämä Aadamin, tämä Jumalan" (Luuk. 3:38), hän huudahti iloisesti:

"Mutta sittenhän minä olen Jumalan lapsi. Jos kerran Adam oli Jumalan lapsi, niin olen minäkin!" Näin ilonsa ilmaissut tyttäreni pääsi sitten kasteen armosta osalliseksi ja hänet liitettiin siten Jumalan valtakunnan kansalaiseksi. Se on suurta Jumalan laupeutta.

"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi. " (Apt. 16:3 1)

Olen joutunut useita kertoja osallistumaan buddhalaisiin hautajaisiin ja vainajien muistotilaisuuksiin, mutta niissäkin Herra on kouluttanut minua niin, että olen saanut voittaa vaikeudet.

Osallistuessani enoni hautajaisiin en polttanut suitsuketta arkun äärellä niin kuin buddhalainen tapa vaatii, vaan rukoilin siinä hetken Herraa ja palasin istuimelleni. Eräs serkuistani, joka huomasi sen, tuli myöhemmin kysymään syytä käytökseeni. Sinä iltana kirjoitin hänelle pitkän kirjeen todistaen uskoontulostani. Kirje merkitsi lähtökohtaa tapahtumasarjalle, joka johti siihen, että serkun äiti puoli vuotta myöhemmin otti Jeesuksen Kristuksen Vapahtajana vastaan elämänsä. Herra tekee todella ihmeellisiä asioita! Hän saattoi jopa näin käyttää buddhalaisia hautajaisia tehdäkseen ihmeensä tämän 71 -vuotiaan vanhuksen sydämessä.

Osallistuin hiljattain erään monella tavalla uraa uurtaneen ja merkittävän lääkärin hautajaisiin. Monet pitivät muistopuheita. Eräs puhujista sanoi vainajaa puhutellen:

"Jos olisi olemassa taivas tai paratiisi, toivoisin tapaavani Teidät siellä."

Miten tyhjää puhetta! Jeesus Kristus on luvannut omilleen varman pääsyn taivaalliseen kotimaahamme, Jumalan iankaikkiseen Valtakuntaan. Voiko olla mitään sen riemullisempää! Tästä kristityn pelastusvarmuudesta muistuvat mieleeni buddhalaisen pyhimyksen Shinranin sanat:

"Jos Hoonen (= kuuluisa buddhalainen munkki) saisi sinut vaikkapa petöksellakin lausumaan *nenbutsun* (= Buddhan pelastavaa nimeä avuksi huutava rukous), ei sinulla olisi enää mitään kaduttavaa helvetissäkään." Shinran uskoi, että *nenbutsun* lausuminen tuottaisi ihmiselle varman pelastuksen, vaikka hän muuten ansaitsisi helvetin tullen.

Sanat ilmaisevat ulkopuoliseen apuun turvautuvan buddhalaissuunnan uskoa äärimmillään. Ihmisenä kunnioitan yhä Shinrania, vaikka en olekaan erityisemmin perehtynyt ns. puhtaan maan buddhalaisuuteen. Olen vakuuttunut, että jos hänen kaltaisensa persoonallisuus olisi päässyt kosketukseen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa, hänestä olisi varmasti tullut Paavalin kaltainen suuri evankelista. Kuinka paljon Shinran olisikaan mahtanut iloita, jos hän olisi saanut - ei Hoonenin kaltaisen ihmisen - vaan itse Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen vakuudeksi siitä, että hän pääsee Jumalan lapsena taivaaseen.

Monelle kasteen ottamisen esteeksi nousee kysymys esi-isien palvonnasta. Siihen liittyen Shinran sanoo:

"Minä en ole tähän mennessä vielä kertaakaan lausunut *nenbutsia* vanhempieni puolesta." *Nenbutsia* ei toisteta kuolleitten vanhempien puolesta puhumattakaan esi-isistä. Shinranin mukaan olennaista on, että nyt elävä itse saavuttaisi rauhan ja levon.

Uskonratkaisua tehdessäni mieleeni nousi monenlaisia ajatuksia. Kättä nostaessani ja kasteen saadessani minulla ei suinkaan ollut vielä varmuutta siitä, että Jeesukseen Kristukseen uskomalla kaikki ongelmani ratkeaisivat. Olin kuitenkin kokenut, että sydämeni vapautettiin sellaisesta, mistä en ollut itse mitenkään päässyt vapaaksi. Ja se oli tapahtunut jo hetkellä, jona ilmaisin vasta pelkän *haluni* uskoa! Kun näin olin saanut tuntea Jumalan läsnäoloa, Jumalan, joka todellakin voi muuttaa ihmisen, niin jatkon jätin kokonaan Jumalan kasiin. Tästä asiasta kertoo seuraava hengellinen laulu:

Vaikka en ymmärräkään, minkä vuoksi Jumala otti minunlaiseni lapsekseen,
Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Vaikka en ymmärräkään, minkä vuoksi sain rauhan uskoessani Jumalan sanaan,
Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Vaikka en ymmärräkään, minkä vuoksi pelastuin uskomalla Jeesukseen Vapahtajanani,
Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Tämä on Jumalan todellisuutta. Uskoontulostani lähtien olen hyräillyt tätä laulua päivittäin. Joka kerta niin tehdessäni kyöneleet tulevat silmiini ajatellessani Jumalan sulaa laupeutta! Miksi Jumala otti tällaisen lapsekseen?

Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Nytkin Jeesus elää. Hän kuulee huutomme ja pyyntömme. Hän vapauttaa meidät synnistä ja on aina ja joka tilanteessa kanssamme. Ahdistuksissani olin lukemattomia kertoja tähyillyt öistä taivasta. -Mutta nyt minusta näytti kuin taivas olisi hetken hymyillyt. Ymmärsin, että Jumala halusi sanoa minulle: "Niin, sellainen on minun armoni!"

Sen jälkeen kun Jumala annossaan oli ilmoittanut itsensä minulle, Raamatusta tuli minulle todella elävä kirja. Ne Raamatun paikat, joita en ollut ymmärtänyt tai uskonut, selvenivät pian.

Työskentelen päivittäin sairaalassa lastenlääkärinä. Aamulla ensimmäiseksi, kun panen valkean työtakin ylleni, ylistän ja rukoilen Suurta Parantajaa, Herraa tähän tapaan: "Herra käytä minua vapaasti nimesi ylistykseksi. Anna minulle puutteelliselle voimasi. Paranna ja anna runsas siunauksesi jokaiselle lapselle, joka tänään tulee vastaanotolle". Sitten käyn työhön käsiksi.